

4. søndag efter påske – 2. tekstrække

Nygårdskirken 28. april 2024, kl. 10.30

Tekst: Johannesevangeliet 8, 28-36

Salmer: 748; 300; 487; 14; 458, v.3; 369

Tak Gud at vi ikke kun er os selv, men er Dine! Amen

At være *en fri fugl* – det er et stærkt ideal! Både det enkelte menneske og folk og nationer ønsker at være fri for at blive kontrolleret af andre, ikke at skulle stå til regnskab overfor nogen. Dårlige erfaringer med undertrykkelse og udnyttelse kalder på længslen efter at være fri som fuglen! *Nu vågne alle Guds fugle små* sang vi som den første salme i dag og kalder fuglene for *Guds*; så de er ikke bare deres egne herrer! Gud kender hver eneste skabning i sit rige, så også små fugle hører til i Hans sammenhæng og er omfattet af omsorg! Og når selv små grossenolliker betyder noget for Gud, så gør vi det også! Frihed er godt, men at være værdifuld og høre til hos nogen – det er bedre! For at *være* for sin egen skyld - det rummer faren for ensomhed: Rigtig fri og sig selv bliver man først, når man binder sig til andre og forpligter sig på dem! Det er hemmeligheden i et godt parforhold, venskab,

4. søndag efter påske – 2. tekstrække

fællesskab – at man er der for hinanden! Alene med sig selv, kan éns tanker gå i ring om sig selv, til man tror man selv skal skabe livets mening og bliver totalt udmattet! Så er det heldigt, hvis telefonen ringer og man bliver mindet om, at man betyder noget for andre og har sin plads i en sammenhæng, der er større end én selv! Det kan se ud som om fuglene kredser formålsløst rundt i luften – men ikke én af dem falder til jorden uden Guds nærvær; fuglens flugt er usynligt bundet til Guds omsorgsfulde blik. Og sådan er det også med os: Fuglene er Guds, og det er vi også! Vores livs mening ligger i hans hånd! Det er der trøst i, når vi er blevet væk for os selv og for hinanden. Men det er også være en provokation: For hvis Gud har defineret os på forhånd som sine børn – hvorfor har vi så travlt med at blive til *noget*? Hvis Gud så at sige allerede har skrevet vores CV, så er vores ambitioner om at pynte på det med fine forfædre og store præstationer bare tomt praleri. Vi puster os op materielt og moralsk fordi vi vil skabe et frirum uden andres kontrol og krav. Men den frihed vi skaber selv, den isolerer os bare i vores selvkredsen og vores frygt for at blive afsløret som små og utilstrækkelige. Men

4. søndag efter påske – 2. tekstrække

Jesus banker på vores lille boble – kalder og siger: *Se op! Se Guds kærlighed! Se, at du ikke er overladt til dig selv! Gud har fat i enden af den usynlige linje som fuglens flugt tegner på himlen – og Gud har fat i den usynlige ende af din vej gennem livet: Han slipper dig ikke, holder dig fast og trækker dig ind i sin favn til sidst!* Guds søn blev menneske på jorden for at vi os, at også vi er mere end mennesker, vi er mere end os selv! Vi er Guds! Jesus ser det i os, som Gud ser – ser at sandheden om os er, at vi er mere end det, vi lader andre definere os som, mere end deres hån, bebrejdelser og nedgørelse – og også andet og mere end deres ros og belønninger. Måske går du og slås med at prøve at blive et bedre menneske, eller blive et frit menneske der blæser på andres fordomme. Om det lykkes for dig eller ej, så Gud ser dig som mere end det projekt, du selv har gang i med at lykkes her på jorden – Gud ser dig som et mål for sin kærlighed, og Han slipper dig aldrig!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.